

Arrest

nr. 213 714 van 10 december 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. SCHELLEMANS *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 19 juni 2016 en heeft zich vluchteling verklaard op 21 juni 2016.

1.2. Op 29 mei 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend naar verzoekster verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnische Hazara en sjiitisch moslim te zijn. U bent geboren en getogen in Teheran, Iran.

U bent samen met uw familie uit Iran gevlucht omdat jullie geen papieren meer hadden. Uw broer Hu. werd in mei 2015 gedeporteerd vanuit Iran naar Afghanistan. Nadat uw broer enkele dagen later met behulp van een smokkelaar opnieuw naar Iran kon reizen, moesten uw ouders hem gaan halen in Qom. Uw ouders werden onderweg Qom door de politie tegengehouden. Aangezien ze geen document hadden waarmee ze mochten reizen binnen Iran, werden de verblijfsdocumenten van uw ouders afgenomen. Uw moeder ging vervolgens samen met een Iraanse buurvrouw naar Som om uw broer op te halen. Omdat uw ouders geen documenten meer hadden, was het niet mogelijk voor u om uw amayeshkaart te laten vernieuwen. Uw ouders probeerden via een advocaat hiertegen in beroep te gaan, maar de advocaat heeft enkel jullie geld genomen zonder iets te doen. U stelt niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat u daar nooit gewoond heeft en het er niet veilig is.

Op 18 augustus 2015 besloot u samen met uw familie Iran te verlaten en naar Europa te komen. Aan de grens met Turkije raakte u uw familie kwijt. U reisde alleen verder met een andere familie. Op 19 juni 2016 kwam u aan in België, waar u op 21 juni 2016 internationale bescherming aanvraagde. Uw moeder Za. S. (X) en uw zus Z. B. (X) dienden op 12 december 2015 een verzoek in België in. Uw broer Hassan (X) diende reeds op 30 mei 2011 een verzoek in België in.

Ter staving van uw aanvraag legt u volgende documenten neer: twee foto's, een oude Iraanse vluchtelingenkaart, kopieën van de amayeshkaarten van uw familieleden, een vaccinatiekaart, een schoolrapport neer en een mail van het UNHCR België gericht aan uw advocaat betreffende uw broer Hassan dd. 12 september 2014

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat hoewel u verklaart dat u uw leven hebt doorgebracht in Iran, uw vrees voor terugkeer dient te worden beoordeeld ten opzichte van Afghanistan, het land waarvan u de nationaliteit bezit.

U verklaarde dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren, omdat u Hazara bent en de situatie voor Hazara in Afghanistan onveilig is (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Uw moeder verklaart hieromtrent dat jullie sjiitische Hazara's zijn en dat ze schrik heeft dat haar dochters verkracht zullen worden. Gevraagd naar welke indicaties ze hierover heeft dat dit met haar dochters zou gebeuren, stelt uw moeder louter dat ze het gezien heeft op TV en in het nieuws (CGVS X, p. 37-38). Ook uw zus Z. spreekt enkel in algemene beweringen over de taliban die sjieten oppikken en doden, zonder in detail te treden (CGVS X, p. 25). In dit verband moet vooreerst worden gesteld dat uit informatie beschikbaar op het CGVS, waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat hoewel Hazara's regelmatig het slachtoffer worden van aanvallen van extremistische soennitische groeperingen, er niet kan worden gesteld dat er in Afghanistan sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van het feit dat zij Hazara's zijn. Bovendien moet worden opgemerkt dat een algemene verwijzing naar aanslagen waarbij Hazara's in Afghanistan zijn omgekomen geenszins volstaat om aanspraak te kunnen maken op de toekenning van internationale bescherming. U dient uw ingeroepen vrees als Hazara bij terugkeer naar Afghanistan in concreto aan te tonen, wat u niet hebt gedaan.

U stelt voorts dat u graag wil studeren, hetgeen in Afghanistan niet mogelijk is (CGVS X, p. 32). Uit de informatie waar over het CGVS beschikt blijkt echter dat er in de stad Kabul heel veel scholen gevestigd zijn, zowel privé- en overheidsscholen als privé- en overheidsinstellingen van hoger onderwijs. De beste scholen en universiteiten, zowel publieke als privé-instellingen, bevinden zich voornamelijk in Kabul. Er kan dan ook worden aangenomen dat u desgewenst in Kabul een passende onderwijsinstelling kan vinden.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de verzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Wat de algemene situatie in Afghanistan betreft dient opgemerkt te worden dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Zo bestaat er actueel in de provincies Kabul, Bamiyan, Daykundi, Panshir en in delen van de provincies Balkh, Herat, Parwan, Sar-i Pul, Takhar, Nangarhar en Kapisa geen reëel risico voor burgers om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Deze gebieden kunnen dan ook worden beschouwd als regio's in Afghanistan waar men zich kan vestigen om zich te onttrekken aan de onveiligheid waarvan sprake is in bepaalde regio's in het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een verzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een verzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS X, p. 2-3), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw identiteit en uw oorspronkelijke plaats van herkomst in Afghanistan.

Bij uw verklaringen omtrent uw langdurig onafgebroken verblijf in Iran en uw werkelijk familiaal netwerk in Kaboel dienen ernstige vraagtekens te worden geplaatst.

Vooreerst dient opgemerkt dat u inconsistente verklaringen aflegt over uw identiteit. Zo verklaart u enerzijds B. te heten, maar legt u anderzijds Iraanse verblijfsdocumenten voor op naam van R.. Tijdens uw verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaart u echter geen andere naam te hebben gevoerd dan de naam B. (verklaring DVZ, p. 4, vraag 1-3). Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud wordt u gevraagd of u nog gekend bent onder een ander naam of gereisd heeft onder een andere naam, ook hier antwoordt u ontkennend (CGVS X, p. 4-5). Dergelijke tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de documenten die u neerlegt, roepen ernstige vragen op bij uw voorgehouden identiteit. Uw zus Z. verklaart hieromtrent dat de broer van uw vader werd uitgelachen met zijn naam en daarom zijn veranderde naar R.. Uw vader, die later naar Iran verhuisde, heeft om die reden zijn naam ook veranderd naar R. (CGVS X, p. 15). Deze verklaring kan echter allerminst overtuigen.

Er wordt bovendien opgemerkt dat u alleen en niet samen met uw familie bent aangekomen in België. De verklaringen die u aflegt over de scheiding met uw familie, kunnen echter evenmin overtuigen. U verklaart van uw vader te zijn gesplitst omdat de smokkelaar dat wilde. U moest met een andere familie meereizen via een route die minder wandelen was. Uw vader moest met de alleenstaande mannen meegaan (CGVS, p. 9). Uit de verklaring van uw moeder blijkt echter dat uw vader 64 jaar oud is (verklaring DVZ X, p. 6, vraag 15). Het is weinig aannemelijk dat de smokkelaar een oude man via de wandelroute zou sturen. U slaagt er eveneens niet in een verklaring af te leggen over hoe het komt dat jullie geen telefoonnummers hebben uitgewisseld. U verklaart louter dat uw vader een ongeletterd persoon is (CGVS X, p. 9). U verklaart eveneens dat u de nummers van uw moeder en uw broer niet had. Aangezien jullie allemaal een gsm hadden, is het niet aannemelijk dat jullie elkaars telefoonnummers niet zouden gehad hebben (CGVS X, p. 29). U wordt verschillende keren om een uitleg gevraagd, u verklaart louter dat jullie apart geraakten aan de grens en dat jullie geen nieuws meer hadden van elkaar (CGVS X, p. 29). Dergelijke verklaringen roepen verdere vragen op.

Aangaande uw voorgehouden lang verblijf in Iran moet bovendien worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw verblijfssituatie in Iran niet weten te overtuigen.

Zo verklaart u dat de mensen met wie jullie omgingen in Iran Afghanen waren (CGVS X, p. 18). U slaagt er echter niet in mensen uit uw netwerk op te noemen. Zo stelt u dat uw bovenburen Afghanen waren, u kent echter hun namen niet. U herinnert zich een vrouw en twee jongens, maar u kent hun namen niet. U verklaart eveneens dat u niet in contact stond met andere Afghanen uit uw buurt. Gevraagd wie uw vrienden waren, stelt u louter geen vrienden te hebben waar u de laatste drie jaar woonde. U verklaart eveneens dat er geen vrienden van uw familie waren die u soms zag (CGVS X, p. 20-22). Dergelijke verklaringen over uw netwerk zijn weinig aannemelijk. Hiermee geconfronteerd, stelt u louter dat er vooral Iraniërs waren in uw omgeving en dat u geen contact had met hen en ook niet met de Afgaanse families in uw buurt. Er wordt nog gevraagd naar mensen te noemen bij wie u op bezoek ging voor ceremonies en feesten, ook hier zegt u geen contact met deze mensen te blijven onderhouden. U verklaarde eerder eveneens vrienden te bezoeken tijdens Eid vieringen (CGVS X, p. 14). Hiermee geconfronteerd ontwijkt u de vraag en herhaalt u louter dat u niet veel mensen kende op dit adres (CGVS X, p. 20-21). U slaagt er niet in te verklaren hoe het komt dat uw familie zo geïsoleerd leefde. U verklaart hieromtrent louter dat er in uw regio enkel uw familie en Iraniërs woonden en dat u nooit verder contact hield met andere mensen, een verklaring die vanzelfsprekend niet kan overtuigen (CGVS X, p. 22). Bovendien wordt er ook nog opgemerkt dat later verklaart dat uw familie wel uit de nood geholpen werd door uw Iraanse burens (CGVS X, p. 26). Dergelijke tegenstrijdige en ontoereikende verklaringen over uw omgeving en uw leefwereld roepen vragen op bij uw voorgehouden verblijfssituatie in Iran.

Daarnaast legt u ook vreemde verklaringen af over praktische zaken uit het dagelijkse leven in Iran. Zo verklaart u dat simkaarten niet geregistreerd moeten worden op naam (CGVS X, p. 17). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt het echter niet mogelijk om Iran simkaarten te kopen zonder verblijfsdocumenten. U verklaart eveneens dat u, net zoals alle andere Afghanen, het recht niet had om te studeren in Iran (CGVS X, p. 23). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat geregistreerde Afghanen weldegelijk recht hebben op onderwijs in Iran. Ook over de munteenheid legt u een vreemde verklaring af. U stelt namelijk dat vijf miljoen Rial gelijk is aan vijfduizend Toman (CGVS X, p. 18). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat vijfduizend Toman gelijk is vijftigduizend Rial, en niet aan vijf miljoen Rial zoals u beweert.

Dergelijke foutieve verklaringen over het dagelijkse leven in Iran roepen verdere vragen op bij uw beweerde langdurig verblijf in Iran.

Ook dient opgemerkt dat uw verklaringen omtrent uw Iraanse verblijfskaart niet overeenstemmen met de informatie beschikbaar op het CGVS. U legt twee kaarten voor, een blauwe vluchtelingkaart uit uw kindertijd en een kopie van uw Amayesh 8 kaart. U verklaart echter dat beide documenten dezelfde naam hebben, met name "Mohajerin" of immigrantenkaart (CGVS X, p. 24). Vanaf 1993 hadden Afghaanse migranten echter niet langer het statuut van Mohajerin, maar werden er enkel nog tijdelijke verblijfsvergunningen uitgedeeld. Wat betreft deze door u neergelegde Iraanse vluchtelingenkaart uit uw kindertijd, moet worden opgemerkt dat het opvallend is dat dit bijna twintig jaar oude document in zo goed als perfecte staat verkeert. Bovendien heeft u op de DVZ geen enkele melding gemaakt van uw verblijfsvergunning uit Iran (verklaring DVZ, p. 9). De Amayeshkaarten van u en uw familie betreffen louter kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Wat betreft de Iraanse vaccinatiekaart en het Iraanse puntenblad moet bovendien worden opgemerkt dat uit de informatie beschikbaar op het CGVS blijkt dat het mogelijk is om Iraanse documenten te verkrijgen tegen betaling. Niet alleen de aanwezige corruptie maar ook het feit dat Iran zowel een land van bestemming, vertrek en doorreis is voor vluchtelingen maakt dat er een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. In Iran zijn veel ronselaars actief die de inwoners van Iran of de buurlanden, zoals Afghanen, proberen te overtuigen om gebruik te maken van hun diensten. Op sociale media zijn verschillende berichten te vinden van smokkelaars die reclame maken voor hun diensten. Vaak gaat het dan om het aanbieden van een reis naar Europa met bijhorende valse documenten. Meestal worden er reisdocumenten, bijvoorbeeld valse Schengenpaspoorten, maar evengoed packages aangeboden met nodige documenten om een asielaanvraag te ondersteunen, zoals diploma's etc. Wat betreft de e-mail van uw advocaat met bijgevoegd een bevestigingsmail van het UNHCR uit 2014, moet worden vastgesteld dat deze enkel betrekking heeft op uw broer Hassan die reeds sinds 2011 in België verblijft en in 2015 de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg. Van u persoonlijk wordt in de e-mail geen enkele melding gemaakt. Bovendien moet worden opgemerkt dat elk dossier op zijn eigen merites beoordeeld dient te worden. In de bevestigingsmail staat overigens dat de naam B. niet werd teruggevonden in de database, enkel de naam R.. Echter, zoals hierboven reeds werd vastgesteld, kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen aangaande uw identiteit. Met betrekking tot de twee familiefoto's die u neerlegt, wordt opgemerkt dat er echter aan privé-foto's evenmin enige bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen dienen er grote vraagtekens te worden geplaatst bij uw verklaringen over uw voorgehouden langdurig verblijf in Iran.

Overigens werd vastgesteld dat uw verklaringen over uw oorspronkelijke plaats van herkomst in Afghanistan en uw familiaal netwerk in de stad Kabul geenszins coherent en doorleefd zijn.

Zo kan u de regio's opnoemen waar uw ouders vandaan komen, maar u kan niet zeggen of de twee districten waar uw ouders vandaan komen dichtbij of ver van elkaar liggen (CGVS X, p. 9-10). U kan eveneens niet veel vertellen over de situatie waarin uw ouders hun geboorteland zijn ontvlucht. U verklaart louter dat het oorlog van de Sovjet Unie was (CGVS X, p. 10, 12). Gevraagd wat u zelf kan vertellen over Afghanistan, stelt u louter dat er conflict is in het land. Aangespoord meer over dit conflict te vertellen, verklaart u dat u er niet meer over weet. U heeft geen idee welke partijen deelnemen aan het conflict (CGVS X, p. 12-13). U verklaart te weten dat Ashraf Ghani de president is van Afghanistan, u kan echter niets meer over hem vertellen. U heeft geen idee tot welke stam hij behoort, noch sinds wanneer hij aan de macht is (CGVS X, p. 13). U wordt verder gevraagd waar in Afghanistan veel Hazara – uw etnie – wonen, waarop u antwoordt dat u er niet gewoond hebt om het te weten. De vraag wordt u nogmaals gesteld, u noemt Ghazni en Bamyān. U kan echter niet zeggen wat Ghazni en Bamyān zijn (CGVS XX, p. 13). De term Hazarajat zegt u eveneens niets (CGVS X, p. 15). Uit informatie van het CGVS waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt Hazarajat de provincies Bamyān, Maidan Wardak, Ghazni, Ghor en Daykundi en delen van de rondom liggende provincies te behelzen. Met betrekking tot het Hazaragi, waarvan uit informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat het een dialect van het Dari betreft dat door Hazara wordt gesproken, stelt u eerst dat Hazargi mensen zo als u zijn. Gevraagd of dat is wat Hazaragi betekent, verklaart u van niet. U hoorde de term maar weet niet wat het betekent (CGVS X, p. 15). Dit kan niet overtuigen. Bovendien moet worden opgemerkt dat er aan de herkomst van uw moeder uit het district Jalrez van de provincie Wardak geen geloof werd gehecht.

Aan uw verklaringen omtrent uw familiaal netwerk in Kaboel zijn bovendien evenmin consistent. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat de man en de zonen van uw maternale tante, die in 2014 stief, in Kabul wonen (CGVS X, p. 12, 28). Uw moeder verklaart hieromtrent dat deze zonen volwassen mannen zijn (CGVS X, p. 15). U kent de naam van de man echter niet en u weet niet waar ze wonen in Kaboel. Gevraagd hoe het komt dat u dit niet weet, verklaart u dat jullie geen contact hadden. U verklaart dat jullie niet veel belden (CGVS X, p. 27-28). Uw zus verklaart hieromtrent echter dat ze niet meer bereikbaar waren op het telefoonnummer dat jullie hadden (CGVS X, p. 13). Uw moeder verklaart hieromtrent dat als families gescheiden zijn, ze niet veel contact meer met elkaar hebben (CGVS X, p. 20). Ook deze verklaring kan allerm minst overtuigen. Wanneer bovendien in rekening wordt genomen dat noch uw zus, noch uw moeder beweert te weten wat uw neven doen van werk (CGVS X, p. 15; CGVS X, p. 19) doet dit het sterke vermoeden rijzen dat jullie mist willen spuien over jullie netwerk in Kaboel.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over uw identiteit, uw lang verblijf in Iran, oorspronkelijke plaats van herkomst in Afghanistan en uw verklaringen omtrent uw werkelijk familiaal netwerk in Kaboel. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijk profiel en het werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat is om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

Volledigheidshalve moet ten slotte worden opgemerkt dat in hoofde van uw zus Z. en uw moeder Za. eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen werd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de beginselen van

behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas, haar identiteit, haar langdurig verblijf in Iran en haar herkomst en netwerk in Afghanistan wel degelijk geloofwaardig zijn.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde om de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift nog volgende stukken: het artikel "R." van Wikipedia (stuk 2), de COI Focus "*Afghanistan. Afghaanse Vluchtelingen in Iran en Pakistan: documentenfraude*" van 30 november 2017 (stuk 3), de COI Focus "*Iran. Afghanen in Iran: verblijfsstatuten en voorzieningen*" van 15 maart 2018 (stuk 4), het rapport "*Afghan Children's Access to education in Iran*" van Norwegian Refugee Council van januari 2017 (stuk 5), een brief van verzoeksters raadsman en stukken van 18 februari 2018 aan Dienst Vreemdelingenzaken, Cel Dublin (stuk 6), de aanvraag aan UNHCR tot bijkomende informatie van 25 april 2018 (stuk 7) en een mail van verzoeksters raadsman aan de verwerende partij van 26 april 2018 met bijkomende stukken (stuk 8).

Per drager brengt verzoekster op 23 oktober 2018 samen met een aanvullende nota volgende stukken bij: een brief van UNHCR van 13 juli 2018 (stuk 1), een oude rantsoenkaart van de familie (stuk 2), een foto van verzoeksters gezin bij het graf van de moeder van Z. S. die in Iran is begraven (stuk 3), een foto van H. B. en internetartikelen en -foto's van de 'Borj Milad' (stukken 4-6) en een foto van de rapportuitreiking van het jongste kind (stuk 7) (rechtsplegingsdossier, stuk 9). Ter terechtzitting brengt verzoekster opnieuw deze stukken bij (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming afgewezen om reden dat (i) verzoeksters verklaringen in verband met haar oorspronkelijke plaats van herkomst in Afghanistan niet kunnen overtuigen, (ii) verzoekster inconsistente verklaringen aflegt over haar identiteit, (iii) verzoeksters verklaringen in verband met haar langdurig verblijf in Iran niet kunnen overtuigen en (iv) er vraagtekens kunnen worden geplaatst bij verzoeksters verklaringen over een familiaal netwerk in Kabul.

2.3.3. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing niet wordt getwijfeld aan het feit dat H. (CG nr. 1116588Z) de broer is van verzoekster. Uit de door verzoekster bijgebrachte beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verzoekschrift, stuk 6) blijkt dat H. de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend op grond van artikel 48/4, § 2, b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Er dient evenwel te worden vastgesteld dat de beslissing in dit verband niet verder werd gemotiveerd en dat in het voorliggende administratief dossier geen gehoorverslag van verzoeksters broer H. werd bijgesloten, zodat de Raad geen zicht heeft op de motieven die ten grondslag liggen van deze toekenning van de subsidiaire bescherming in hoofde van H.. Wel kan uit de beslissing blijken dat de commissaris-generaal de geboorte van H. in Iran, zijn herkomst uit Afghanistan en zijn verblijf in Iran als Afghaans vluchteling geenszins betwist.

Bovendien blijkt uit de mail van UNHCR van 12 september 2014 (zie administratief dossier, map 'Documenten', stuk 12 en verzoekschrift, stuk 8) dat de naam van H. R. werd terugvonden in de Iraanse "Amayesh"-vluchtelingendatabank 2008-2009. Hoewel wordt aangegeven dat het gezin geregistreerd staat onder de naam R. en de naam B. niet kan worden teruggevonden, blijkt uit de e-mail dat UNHCR de overige persoonsgegevens heeft geverifieerd en dat zij overeenstemmen met de verklaringen en voorgelegde documenten van H.. Zo wordt melding gemaakt van de voornaam van de vader van H., alsook de correcte familienaam van zijn moeder en de juiste geboortedatum van H..

Met de thans ter terechtzitting bijgebrachte e-mail van UNHCR van 13 juli 2018 (stuk 1 van rechtsplegingsdossier, stuk 9) bevestigt UNHCR dat de door het gezin voorgelegde "Amayesh"-kaarten overeenstemmen met de informatie uit de Iraanse databank van Afghaanse vluchtelingen. Er wordt immers bevestigd dat Z. R., M. R., H. R. en Za. S. geregistreerd stonden in de databank en dat deze familiesamenstelling overeenstemt met de vorige verificatie in 2014 van H. B. (*alias* H. R.).

In het verzoekschrift wordt voorts een aannemelijke verklaring gegeven met betrekking tot de verschillende achternamen. Zo wordt dienaangaande aangevoerd dat verzoeksters vader zich bij zijn aankomst in Iran liet registreren onder de naam R. in plaats van B. omdat diens broer reeds eerder naar Iran was gevlucht en bij zijn registratie bij de Iraanse overheid onder zijn eigen, typisch Afghaanse naam B. te maken kreeg met spot en minachting. Hierop besloot de broer van verzoeksters vader om de Iraans klinkende naam R. (verzoekschrift, stuk 2) aan te nemen. Om verdere discriminatie en spot vanuit de Iraanse maatschappij te vermijden en om dezelfde naam aan te nemen als zijn broer, besloot verzoeksters vader dan ook om zich onder de naam R. te laten registreren bij de Iraanse overheid. Deze praktijk wordt overigens bevestigd door de e-mail van UNHCR van 13 juli 2018 (stuk 1 van rechtsplegingsdossier, stuk 9) die stelt dat het aannemen en identificeren met een familienaam een recent verschijnsel is voor Afghanen, waarbij het merendeel van de Afghaanse bevolking er weinig belang aan hecht. De vaststelling dat verzoeksters zuster Z. op de Dienst Vreemdelingenzaken niet zou hebben aangegeven een andere naam dan B. te hebben gebruikt, doet geen afbreuk aan de Iraanse "Amayesh"-kaart waaruit kan worden afgeleid dat het hele gezin als Afghaanse vluchtelingen gedurende verschillende jaren een reële bescherming genoten in Iran.

Voorts brengt verzoekster door middel van een aanvullende nota een oude rantsoenkaart bij op naam van haar vader S. K. van 1994 (stuk 2 van rechtsplegingsdossier, stuk 9), stuk dat eveneens werd neergelegd door H. B., verzoeksters broer, ter staving van diens verzoek om internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat, hoewel niet wordt getwijfeld aan het feit dat H. de broer is van verzoekster, dat hij geboren is in Iran en er zijn hele leven als Afghaanse vluchteling heeft doorgebracht, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de respectievelijke beslissingen van verzoekster en haar broer tot tegengestelde besluiten is gekomen nu verzoeksters verzoek om internationale bescherming onder meer wordt afgewezen geen geloof wordt gehecht aan haar langdurig verblijf in Iran. Dit klemmt des te meer nu verzoekster ter terechtzitting een aantal nieuwe stukken neerlegt waaronder een brief van UNHCR van 13 juli 2018, een oude rantsoenkaart van de familie, een foto van verzoeksters gezin bij het graf van de moeder van Z. S. die in Iran is begraven, een foto van H. B. en een foto van de rapportuitreiking van het jongste kind (stuk 7) die verzoeksters verklaringen op het eerste gezicht lijken te ondersteunen.

Aangezien de Raad te dezen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 mei 2018 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER